

„Geef mij nu gauw antwoord op mijn vraag liever,” schertste zij terug. „Wat heb je uitgevoerd?”

En hij had het haar verteld daarop, heel onbevagen. Ze herinnerde zich later met stille verbittering, hoe ze er nog op had geantwoord: „Goddank dat het zoo is afgelopen. Je hadt een groot ongeluk kunnen houden.” — Want immers, terwijl hij die kransen om de schilderijen had gehangen, had hij zich bij dat boven het buffet te ver naar ééne zijde overgebogen. En daardoor was de trap omgeslagen, mèt hem. Maar hij had zich niet noemenswaard bezeerd. Alleen bemerkte hij nu in 't loopen langzamerhand wat pijn. „Zeker een spier, die was verrekt. Met wat wrijven kwam dat van zelf weer in orde.” — —

O de ironie als ze aan dat zeggen van toen nu terugdacht! Hun zorgeloos redeneeren daarover als over een afgedane zaak, — als van iets dat „zoo goed was afgelopen!”

Van de steeds erger wordende, inwendige, schrijnende pijn gedurende de volgende dagen had hij haar eerst niets gezegd. Ook niet van zijn gaan naar het spreek-uur van den dokter ten slotte. Hij wilde haar immers niet noodeloos ongerust maken; want hij rekende er zoo vast op dat het niets van beteekenis zou zijn, dat hij er met een smeerseltje of zalfje wel van af zou worden geholpen.

Maar toen hij thuishkwam van het bezoek bij den dokter, mèèr geschrikt van diens houding dan hij haar liet bemerken, toen moèst hij het haar wel vertellen: — van de pijn die zoo hevig was geworden: — van zijn er met den dokter over gaan spreken, — en van diens vonnis: „inwendige kneuzing, vooral niet langer verwaarloozen, dadelijk stilliggen om te laten genezen.” — —

Toen Mathilde later, — in de ijzige stilte van niets meer te doen te hebben die op zijn lange ziekte en dood eindelijk gevolgd was, — onophoudelijk terugdacht aan die begin-dagen, erover tobkend, toen begreep zij, wat ze in hare kortzichtigheid op het oogenblik zelf niet begrepen had, hoe hij-zelf de vreeselijke waarheid had geraden, dadelijk van af dat eerste onderhoud met den dokter begrepen.

Want o zij was wèl heel erg ontsteld geweest. In haar niets-weten, noch van zijn steeds pijn-voelen, noch van het naar den dokter gaan, had zij 't eerst nauwelijks begrepen wat hij haar, oogenschijnlijk heel kalm, kwam vertellen, terwijl zij zat te naaien naast de wieg van 't slapend kind. Het ponnetje was in haar schoot gegleden, terwijl hij sprak en zij hem met groote verschrikte oogen aanzag. — Hij stilliggen! Hij gedoemd tot ziek-zijn! — — Maar haar overheerschend gevoel was niet vrees voor een mogelijk ongeneeslijke kwaal, maar medelijden slechts met hem die zooveel pijn had geleden, en nog zou moeten lijden, en voor wien zulk niets-doen reeds op zichzelf een foltering was. — Het gaf haar een voldoening heel precies de voorschriften van den dokter na te komen. „Als hij zich daaraan maar hèl trouw hield zou hij misschien wel gauw beter zijn. Nu zou zij hem eens verzorgen en vertroetelen, net als hij het háár gedaan had toen ze zoo ziek was.”